L. K. PATRÍCIA

ÁRNYAK TITKA

Dream válogatás

Azt hitte, elveszítette őt.
Azt hitte, a történetük véget ért.
Tévedett, mert a halál nem a vég, néha
csak egy újabb sötét fejezet kezdete.

Sorel azt hitte, azon az éjszakán mindent elveszített az erdőben. Ráadásul apja betegsége mellett a családját fojtogató adósságok terhe is az ő vállát nyomja. Amikor a tartományherceg megkéri a kezét, a szeretteiért kész lenne feláldozni a saját boldogságát.
De Killian visszatérése mindent teljesen felforgat az életében, és Sorelnek döntenie kell: a szívére hallgat, vagy megteszi azt, amit a kötelesség követel tőle?
És vajon Killian mit akar? Hisz ő maga az átok foglya, de valamit tennie kell, mert Ridva él, és most már nemcsak Sorel vérére szomjazik, hanem bosszút is akar állni mindenkin, akit a lány szeret.
A szerelem, a mágia és a titkok útvesztőjében Sorelnek és Killiannek döntenie kell, mit hajlandók feláldozni egymásért, mielőtt az árnyak végleg maguk alá temetik őket.
Vannak árnyak, amelyek elől nem lehet elmenekülni. És vannak titkok, amelyekért vérrel kell fizetni.

Dream válogatás

L. K. Patrícia Egerben született, és jelenleg is ott lakik a férjével és a bájos törpeuszkárjukkal.
A szabadidejében nagyon szeret olvasni, kutyájával agilityzni, kirándulni, vagy egy kávé mellett jókat beszélgetni. Bár a könyvek és az olvasás szeretete kicsi kora óta vele volt, elég messziről keveredett vissza az irodalom világába. Elsősorban a fantasztikum érdekli, imádja a teremtett világok sokszínűségét, és a bennük rejlő lehetőségeket – de több már megjelent novellája realista stílusban íródott.
Az írás számára kicsit olyan, mint a varázslat: megmutatja, mit rejtenek más emberek álmai.

Tudj meg többet a sorozatról:
www.facebook.com/l.k.patricia
www.facebook.com/DreamValogatas
www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream válogatás

„A lassanként kibontakozó romantika és a nem várt fordulatok egyszerűen zseniálisak, a végén pedig csak azt kívántam, bárcsak lenne még tovább. Letehetetlen volt."

Viki, Tündérlak könyves blog

„A kedvenc magyar fantasym visszatért! L. K. Patrícia nyers őszinteséggel vet az árnyak közé. A mesterien felépített világ sötét hangulata és a karakterek sorsa olyan tapintható feszültséget teremt, ami egy pillanatra sem ereszt, csak beszippant."

Vivien, Könyv Kalandok

„Végigizgultam minden egyes oldalát, a szereplők egy perc nyugtot sem hagytak. Különösen Ridva, aki ebben a kötetben hangsúlyosabb szerephez jut. Egy nagyon komplex és kidolgozott fantasyvilágban barangolhattam, és az író nyelvi szintje kimagasló. Minden apró rezzenést a saját bőrömön éreztem, mintha ott lettem volna Sorelékkel. L. K. Patrícia második regénye méltó folytatása az Árnyak hangjának!"

Aux Eliza, író

„Van, amikor a lassú égés sokkal forróbb, mint bármilyen hirtelen fellobbanó láng. Az Árnyak titka pontosan ezt bizonyítja. Ez egy lélegzetelállító slow burn romance, amit egyszerűen imádtam. Az Árnyak hangja olyan folytatást kapott, amilyenről csak álmodni mertem, és ami minden várakozásomat felülmúlta. A második rész tökéletes példája annak, amikor a borító megfog, a belső pedig megtart."

Hena könyvespolca

Dream válogatás

L. K. PATRÍCIA

ÁRNYAK TITKA

Dream válogatás

részlet

Prológus

Ridva

Sikoly és üvöltés. Halk mormogás. Zümmög, zsongít.

Aztán már csak a szél zúgását hallani. Ridva fülénél motoszkál, egy kósza hajszálat az arcába sodor. Csiklandoz. Ridva mozdulni akar, hogy megvakarja, de…

Fájdalom. Tép. A hasába.

Fájdalom. Lüktet. Belülről.

Fájdalom. Visítozik. Benne.

És valami meleg, nyálkás araszol a bőrén. Rezes vérszag böffen fel.

Ridvának muszáj kényszerítenie magát, hogy kinyissa.

Mintha mocsár úszna felette. A zöld és a barna árnyalatai elkenődnek, hullámoznak, amíg ki nem pislogja a szemhéja alá száradt könnyeket. Akkor már meg bírja különböztetni az ágat a leveleitől. Egy erdő. Egy erdőben van. *Vagyis*… Ridva a szeme sarkából megpillantja azt az öreg fát, amelynek vastag törzsén mély barázdák húzódnak, és a bennük végigfolyt gyanta feketévé szilárdult… A vaskos, csonka ágat, amit talán egy vihar szakított le a törzsről… A szélhimbálta kötelet, az asztalt… A földön a rég leégett

gyertyákat, amelyek jó részét szétrugdalták, az oldalukra borulva sárgállanak a fűben…

Umbra nevére! Mennyi idő telhetett el?

Nem sok, ez elég nyilvánvaló. Ami valahol jó.

Ridva újra megmozdul, ezúttal a lábát húzza feljebb.

Az égető kín pedig megint a húsába harap, tépi, szaggatja, olyan mintha a belei is ki akarnának szakadni belőle. Az orrát epe savanyú szaga tölti meg. Ridva fogcsikorgatva megfeszül, a hasára tapasztja a tenyerét. Küzd az émelygő hányinger, a szédülés, a fejét nyomó kábaság ellen, a rothadás bűze hullámokban gördül át felette. Kénytelen újra lehunyni a szemét, amíg a lüktetés meghunyászkodik végre.

Reszketeg ujjakkal tapogatja ki a beléfúródott nyílvesszőt, miközben a teste többi részével igyekszik mozdulatlan maradni.

Hogy Umbra rohasztaná le annak a mitugrász kölyöknek a kezét!

Lehunyt szemmel ütögeti végig a zsebeit. Nem emlékszik, melyikbe rejtette az apró, lapos kis bőrtömlőt, amelyben a fájdalomcsillapító főzet van, mert a múlt annyira távolinak tűnik, mintha nem is ebben az életben lett volna, de szerencsére hamar megtalálja. Az ujjai annyira zsibbadnak, hogy képtelen kihúzni a dugaszt, ezért a szájához emeli, és a fogai közé erőltetve tépi ki.

A sűrű varázsszer egy része az arcára csorog, végigmászik a nyakán. A maradékot Ridva mohón kiissza, majd még a nyelvét is beledugja a tömlőbe, nehogy még egy csepp kárba vesszen.

A kesernyés íz, a fanyar illat egyből felélénkíti, és a fájdalom is eltompul benne. Megkushad, mint a megvert kutya.

Ridva kínlódva az oldalára fordul. Talán a belei a helyükön maradnak. Minden tagja remeg, akár a keményre főzött puding, miközben felnyomja magát.

A szájából nyál csorog, de képtelen felnyúlni, hogy letörölje. Inge csuromvizesen tapad a hátára, saját verejtékének szaga csípős, a sebe lüktet és üvölt, hiába próbálja a beléfúródott nyílvesszőt mozdulatlanul tartani, vére úgy csúszik a hasán lefelé, mint a nyálkát húzó csiga, és mire talpra vergődik, megint szédülni kezd. Hányingere van, de visszagyűri a késztetést. Nincs több a varázsszerből, és ha elpocsékolja, neki vége. Akkor nem a vérveszteség, hanem a fájdalom öli meg.

Ridva szinte vakon botorkál el az alacsony kis asztalig, amit mintha egy emberöltővel ezelőtt húzkodott volna ki a kunyhójából, hogy legyen mire tenni a varázsszereit. Bár számolja magában a lépéseket, azok mégis többnek tűnnek háromnál. Lesodorja az *Árnyak hangjá*t, amikor megbotolva az asztal szélében kapaszkodik meg, de most nem törődik a könyvvel. Reszkető kézzel nyúl ki. Az üvegei összekoccannak, egy az oldalára fordul.

Ridva félig térdepelve szorítja az állkapcsát, nehogy felüvöltsön. Vörös foltok ugrálnak a szemhéja mögött, a fejében csontszáraz sivatag perzsel, az ereiben a vér dübörögve vágtázik. *Ta-dam, ta-dam.*

Umbra, segíts!

Ridva lehunyja a szemét, és közvetlenül a bemeneti seb felett erősebben rámarkol a nyílvessző szárára. A fogai közt

szívja be a levegőt. Muszáj lesz megtennie. Nem flangálhat ezzel az átkozott fadarabbal a húsában!

Most már az egész keze, karja remeg, a gyomrában idegesség ficereg. Avas vér ízét érzi a nyelvén, és csak ekkor döbben rá, hogy szétrágta a szája belsejét.

Halk szitkokat sorol, de csak magában. Nem akarja beszédre pazarolni az erejét, mert tudja, hogy meg kell tennie. *Muszáj* megtennie, mielőtt...

És egyetlen határozott mozdulattal kitépi magából a nyílvesszőt.

Minden elsötétül, és fájdalommal telik meg, még a varázsszer ellenére is majdnem az elviselhetetlennel határos, vörösen és feketén csapkod az elméjében, a világ megfordul, láthatatlan szárnyak suhannak el alatta, felette, körötte, mögötte tenger tajtékzik, de sós szaga helyett mocsárbarna a bűz, a szél a mélyben felbugyog, sziszeg, sistereg, most már tűz száguld az ereiben, gondolataiban a sivatag is lángokban áll, és Ridva már éppen megriadna, hogy itt marad, bezárva kettesben a szenvedéssel...

De...

De ekkor újra érzékelni kezdi maga körül a világot.

A gondolatai közé betör a friss vér fémes szaga, saját lihegésének a hangja. Szúrja, karistolja a torkát minden egyes légvétel.

Ridva félig vakon felmarkolja az üvegcsét. Piszkosul fog fájni, jobban tán, mint amikor kitépte a nyílvesszőt, mégis felemeli. Ráfintorog a halványvörös folyadékra, amely benne örvénylik, és ahogy megrázza, a cseppek olajosan feltapadnak az üveg belsejére. Ez a dugasz könnyen kijön.

Ridva felgyűri az ingét, a végét a szájába veszi. Erősen ráharap, de még így is felüvölt, amikor a hasán tátongó

sebbe löttyinti a szer jó részét. Legalábbis a fejében ordítás visszhangzik.

A vére sisteregni, bugyborékolni kezd, és Ridva megszédül az émelyítően édeskés szagtól, ami megcsapja. Vérmázas kezét a hasára tapasztja, és összeszorítja a sebszéleket. Magában átkozódik, a fogait csikorgatja. Ha egyszer a kezei közé kaparintja azt a rühes kölyköt, akinek ezt köszönheti, úgy fogja kitépkedni a végtagjait, mint egy bogár lábait. Aztán gombostűvel tűzi ki a szobája falára, mint egy groteszk festményt.

Csak…

Előbb…

Ezt élje túl.

Csupán percek telnek el, tudja, mert saját lihegő légvételeivel számolja az egyre pergő pillanatokat, de óráknak tűnik, mire a bénító fájdalom lecsillapszik.

Ridva akkor újra felles.

Sietnie kell! Vissza fognak jönni, ebben egészen biztos.

Nyögve hajol le az *Árnyak hangjá*ért, bár közben a térde majdnem összecsuklik alatta. Az asztal szélében megkapaszkodva tartja meg magát.

Szedd már össze magadat, te nyámnyila vénasszony!

Szégyen lenne itt átadni a lelkét Saalnak. Élnie kell, hogy bosszút álljon. Főleg most, hogy végre megkaparintotta az *Árnyak hangjá*t. Lepillant. A könyv oldala véres lett, ahol megmarkolta. Az inge alá rejti, úgy küzdi magát talpra, és botladozva elindul a fák közt. Csak az első pár lépés kínkeserves, aztán már könnyebben megy. *Egyik láb a másik elé!* A fájdalom még jobban eltompul. Valamennyire legalábbis. Léptei alatt szárazon recseg az avar, de legalább a szél fel-

szárítja bőréről a nyirkos, csípős szagú verítéket, szétzavarja a penészes pergamenszagot, ami megült az orrában.

Ekkor fedezi fel a tetovált férfit. Hanyatt fekszik, mozdulatlan, két keze szétvetve a földön, a feje félrefordítva. Az arca egyik felén sebek sorakoznak, bár a vértől nem látni, mekkora kárt okozott benne a varázspor. Kár, hogy neki nem rágta le csontig a húsát, mint annak a másik katonának, de Arestes nyilván kedvelheti, hogy ilyen reflexekkel áldotta meg.

A férfi szívébe döfött tőr viszont sehol, vére csillog. Ridva megnyalja a száját.

Megdöglött az átkozott! Ez a gondolat némi elégedettséggel tölti el. A tükör megmondta, hogy meg fog halni. Ő fogja megölni. Csak azt nem érti, mi köze az *Árnyak hangjá*hoz. Töprengve szorítja meg inge alatt a könyvet. Valami rossz érzés bizsereg benne. A látomások lehet, hogy sokszor nem egyértelműek, de sosem hazudnak. Márpedig az *Árnyak hangja* valahogy a férfihoz kötődik. De hát a férfi halott! Ő szúrta le, pont ahogy a tükörben is látta. Ez volt a jövő! És amúgy sincs most ideje. A katonák bármikor visszajöhetnek, és a sebe még mindig sajog – mit sajog? Úgy csahol, mint egy veszett róka, hogy ott rohasztaná meg Umbra! És a feje kóvályog, és el kell tűnnie!

Ridva elfordul, és görnyedten indul meg újra.

Csak ekkor veszi észre, hogy még mindig szorongatja a véres hegyű nyílvesszőt. Rámereszti a szemét, és a fogait kivillantva mordul egyet. Ezért meg fogja ölni azt a kis… mit is mondott róla az Avery rüfke? Jah, igen: az intéző fiát. Megöli, a nyelvét izzó vassal metszi le, a fülét meg életlen késsel. A szemét rozsdás vasszöggel nyomja ki, a két lába

között lógó petyhüdt húsdarabot pedig tyúkokkal eteti fel, hogy írmagja se maradjon a földön.

Ez a gondolat segít. Ez a gondolat ad elég erőt a következő lépéshez.

Első fejezet

Sorel

– Sorel!

Amikor Sorel meghallja a nevét, a szíve hatalmasat dobban. Fájdalmasan hatalmasat. Egy pillanatra nem Wex hangját hallja, hanem egy másikat, amit már túl régóta nem hallott, csak az álmaiban, és kard helyett tőr van a kezében, aminek a markolata…

Ne!

Sorel figyelme megtörik arra a röpke pillanatra, és Roland ezt egyből kihasználja. Beakasztja a kardja markolatvédőjét Sorelé alá. Ő akárhogy rángatja a fegyverét, Roland mindig olyan szögbe fordítja, hogy a kovácsoltvas tüskék ne engedjék szabadjára.

Sorel a fogait kivicsorítva néz fel Roland arcára, mire ő egyből elvigyorodik. Nem vidáman, nem úgy, ahogy régen. A szeme nem tündököl együtt a mosolyával, a tekintete komor marad. De hát Sorel sem a régi már. Mintha éveket öregedett volna. Mellbe löki a ziháló fiút.

– Jól van, te nyertél – törli meg az arcát az inge ujjával. Gyaníthatóan ő is épp ugyanolyan vörös, mint Roland. A ha-

lántékánál verejtékcsepp araszol, a tarkója befülledt a haja alatt. Ahogy megnyalja az ajkát, sós íz fut szét a nyelvén.

– Sorel!

– Hogy a nyű enné meg! – fakad ki Sorel, annyira megriad, és a kardja markolatát eleresztve pördül meg.

A fegyver tompa puffanással ér földet, de nem törődik vele, inkább a szédülését próbálja legyűrni. Mivel mostanság elég sokszor gyötrik az álmai, keveset alszik, gyakran felriad miattuk.

A szemébe vágó naptól félig vakon, öles léptekkel indul meg Wex felé. A férfi régebben, ha ilyen haragosan közeledett, mindig egy fújtató bikához hasonlította. Vagy esetleg egy felbőszült kocához, aki a kicsinyeit védi.

– Remélem, örülsz – veti Sorel Wex elé, de a kapitány komor arckifejezése nem változik. Ahogy a régi viccet sem hozza fel.

Igen, rettenetesen sok minden megváltozott.

Sorel kihúzza magát, a küzdelemtől lángoló vére jegesre hűl, és mindene valahogy elnehezül. Mióta… *Azóta* valahogy túl gyakran rándul görcsbe a gyomra. Túl gyakran érzi úgy, mintha követ nyelt volna, mintha abroncs szorítaná a mellkasát, és olyankor csak nehezen kap levegőt.

– Atyád hívat – szólal meg Wex, megelőzve a kérdését. Sorel összecsukja a száját, és valahol megkönnyebbül. Mindig attól fél, hogy Wex azzal a hírrel érkezik, hogy a papa betegsége kiújult. Hogy a köhögése, ami ugyan javult valamelyest, de sose múlt el teljesen, újra rosszabbra fordult. Hogy a gyógyító, aki olyan gyakran szerét ejti egy-egy látogatásnak, amennyiszer csak teheti, azt mondja, hogy…

Nem! Sorel egy pillanatra lehunyja a szemét, és gondolatban megrázza a fejét. Jobb, ha nem is gondol ilyesmire, még bevonzza a bajt.

Ahogy újra felpillant, összehúzza a szemöldökét.

– Nem árulta el, miért – előzi meg újra Wex, mintha olvasna a gondolataiban, majd végigsimít izzadságtól csillogó, tar feje tetején, és elfordul. – Gyere! – indul meg a vár felé.

Sorel még vet egy pillantást hátra a válla felett, de Roland nem rá figyel. Éppen az ő kardja pengéjéről törölgeti a homokot. Sorel csak akkor indul el, amikor a fiú felnéz, és kap tőle egy bátorító mosolyt. Szüksége is van rá, mert az idegessége visszatér, a gyomrát rágja. Nem jellemző az apjára, hogy csak így hívatja. Bruno Avery általában veszi a fáradságot, hogy maga keresse fel, akár az embereiről van szó, akár a saját lányáról. Régen is, de az utóbbi időben különösen. Fontos, hogy amikor csak lehet, mozogjon, szabad levegőn legyen. A gyógyító is ezzel biztatja.

Wexszel hátul mennek be a kastélyba, a konyhakert felől, majd fel a hátsó lépcsősoron.

Wex a dolgozószoba előtt megáll. Az ajtó résnyire nyitva, azon át látni, hogy az apja az asztalnál rendezgeti a papírjait.

Ezek szerint jól van…

Viszont Sorel nem igazán könnyebbül meg, mert még mindig, akárhányszor csak az apjára néz, összeszorul valamiféle fájdalmas érzés a szíve körül, és szégyen mar bele. Hiába telt el annyi idő, az apja arca még mindig beesett, és az elveszített súlyt sem szedte vissza magára. Talán nem is fogja. Minden ruhája lötyög rajta, de nem hajlandó bevetetni belőlük.

Amikor Sorel meglöki az ajtót, a halk nyikorgásra az apja is felnéz. Halvány mosoly jelenik meg a szája szélén, a tekintete ellágyul, miközben feltápászkodik a székéből.

– Gyere be! – kedves a hangja.

Az ágyához sétál. Húzza a rossz lábát, amely miatt a királyi udvart és a testőrkapitányi rangját is otthagyta negyvenévesen. Rosszabb napokon, vagy ha az idő nyirkos, jobban sántít, mint egyébkor, de soha nem ejt róla panaszt. Most sem szól semmit, és az arca is megőrzi a mosolyát, miközben leereszkedik a zizegő matrac szélére, pedig Sorel biztos benne, hogy fáj neki. Az apja ujjain elfehéredik a bőr, ahogy az ágy faragott oszlopát markolja.

– Ülj le ide mellém! – veregeti meg maga mellett a vastag, avarbarna bársonytakarót.

Sorel szó nélkül leül mellé, két kezét az ölében összekulcsolja. Idegességében a körme alatti koszt kezdi el piszkálni, de az apja megsimítja a karját. Meleg a tenyere, és érdes.

– Úrilányok nem csinálnak ilyesmit társaságban.

Sorel elhúzza a száját a kedves dorgálásra, és hajszál híján sikerül csak visszaszívnia a horkantását. Mert úrilányok, pláne társaságban, nem is horkantgatnak, mint holmi disznó. Megfogja az apja kezét. Az ujjait a férfi ujjai közé fűzi, amitől meleg árad szét a bensőjében, és a gyomrát görcsben tartó csomó felenged valamelyest.

– Úrilányok semmi olyasmit nem tesznek, hogy retkes legyen tőle a kezük – morogja halkan.

Az apja felnevet ugyan, de a hangjában nem sok öröm van.

Most már biztos benne, hogy valami nincs rendben, amitől Sorel csak még idegesebb lesz. Fázni kezd a gondolatra,

hiába melengeti az apja keze. Simogatni kezdi a bőrét, amely száraz és ráncos.

– Mi a baj, papa? – kérdi halkan. A hangja alig több elfúló suttogásnál.

Apja nevetése egyből elhal, arcáról a mosoly is eltűnik. A szemébe, ami mindig egy bögre forró csokoládéra emlékezteti Sorelt, szomorúság költözik.

Sorel szájában megkeseredik a nyál, a bőrén araszoló izzadság jégcseppekké fagy, pedig a szoba is meleg.

– A herceg úr újabb levelet küldött – sóhajt fel az apja, és kiszabadítja a kezét. A mellénye zsebéből húzza elő az apró, de annál díszesebb borítékot. Most is egy bordó szalag fogja át, mint a korábbiakat, a masnit kibontották, csak a feltört pecsét viasza rögzíti a vékony selymet a papírhoz.

Sorel nem nyúl a borítékért, az apja hiába kínálja oda neki.

– Ezúttal mit akar? – szűri a fogai közt. Próbálja az undorát leplezni. Amikor a herceg legutóbb hívatta az apját, egy állítólagos halaszthatatlan elszámolás miatt, késő estig ott tartotta. Miatta indult szakadó esőben haza. Miatta…

Sorel megrázkódik az emlékre. Apja sápadt arcát látja. A szakállából, hajáról csorgó vizet. Testén a kihűlés kék foltjait. Rekedt köhögése a fülében recseg.

De nem hibáztathatja *csak* a herceget. Neki is megvan a maga szerepe és a maga bűne ebben az egészben. Álmaiban még sokszor hallja Wex hangját, miközben épp megtiltja neki, hogy elmenjen ahhoz a…

– Ez most neked szól – helyezi apja az ölébe a levelet, kiszakítva ezzel Sorelt a gondolatai közül.

Halkan szusszan egyet, és fintorogva megvizsgálja a levél feltört pecsétjét.

– Nekem?

Nincs címzés a borítékon, így az apja méltán hihette, hogy neki küldték, máskülönben nem bontotta volna ki.

Sorel felpillant az arcára, de nem képes benne olvasni. Az apja türelmesen vár, nincs a tekintetében sem sürgetés, sem bármi egyéb.

Végül Sorel egy sóhajjal felkapja a borítékot. A szalagot olyan erővel rántja meg, hogy annak vége leszakad a viaszról. A földre ejti, majd kicsippenti a vékony papírlapot a borítékból. Egyből megérzi rajta a halvány parfümillatot. Emlékszik még rá, Lord Karnelon ugyanezt árasztotta, amikor kénytelen volt táncolni vele. Bár önmagában az enyhén édeskés, de inkább tiszta aroma tetszene neki, a gondolat, hogy egy férfiember ezzel fújkálja a leveleit… undorító!

Sorel biztos benne, hogy a lendületes kézírás személyesen a hercegtől származik. A nagy hurkok, az ívek felettébb illenek egy ragadozóhoz. Egy nagymacska is hasonló kerülővel cserkészheti be az áldozatát. Sorel szeme gyorsan befalja a sorokat, de a harmadiknál megakad. A döbbenettől halk csuklás hagyja el a száját.

– Nem! – szögezi le, ahogy felnéz az apjára.

A levél többi része már nem is érdekli, dühösen a markába gyűri a recsegve tiltakozó papírlapot.

Apja arcán halvány és leginkább szomorkás mosoly jelenik meg.

– Sejtettem, hogy ez lesz a válaszod – áll fel Sorel mellől, és nehézkesen az ablakhoz megy. A kintről beszökő fény az ezüst és az arany furcsa egyvelegével festi be fehér haját.

Sorel maga is felpattan.

– Nem kényszeríthetsz rá, hogy hozzámenjek! Még ha igazi megtiszteltetés is – teszi hozzá gyorsan, mielőtt ezt az érvet az apja maga hozná fel.

– Te is tudod, hogy nem kényszerítenélek. – Van valami láthatatlan feszültség a hangjában, amit Sorel sehová sem tud tenni. – Ebben a kérdésben neked kell döntened, még ha igen, igazi megtiszteltetés is, ha maga a tartományherceg kéri meg a kezed. Viszont ettől függetlenül a herceg úr idelátogat holnap a válaszért.

Sorel undorodva pillant le a levélre, amit rommá gyűrt a markában. Látni sem bírja, bár a parfümillat még mindig az orrában ül. És szájában is a keserű íz.

Apja szavai halk zsolozsmaként ismétlődnek a fejében. *Holnap. Idelátogat.*

Amikor Sorel újra felnéz, az apja már megfordult, ismét őt nézi, méghozzá a szigorúbb tekintetével, aminek súlya alatt Sorel összébb húzza a vállát.

– És elvárom, hogy tisztelettel viselkedj vele, ne sértsd meg, amikor visszautasítod.

– Megsérteni azt a piperkőcöt… – morogja Sorel összepréselt szájjal.

– Nem hallottam!

Sorel egyből kihúzza magát.

– Megértettem. Nem fogok egyetlen szavammal sem tiszteletlenséget tanúsítani – hajlítja be a térdét, amely valószínűleg csak egy esetlen másolata annak, ahogy egy hölgynek illene pukedlizni, majd sarkon fordulva kifelé iszkolna.

Az apja szavai az ajtóban érik utol.

– És azt is elvárom, hogy a nemedhez és rangodhoz méltó ruhában jelenj meg előtte!

Sorel dühös sziszegéssel elkáromkodja magát gondolatban, miközben elhalad a folyosón várakozó Wex előtt. Az apja túl jól ismeri, hogy megtalálja a szavai mögött meghúzódó hamisságot. Pedig már éppen azt latolgatta, melyik öltözetében találná a herceg a legkevésbé kívánatosnak egy arához viszonyítva.

* * *

Sorel csak éjközép környékén meri elhagyni a szobája magányát, ahová bezárkózott. Ezúttal nem állt szándékában az apjával elkölteni a vacsorát, még akkor sem, ha tudta, hogy ezzel megbántja a férfit. Na jó, az ő szíve is sajgott, nehéz kő húzta, fájdalmasan nyeldekelte a torkát feszítő gombócot, és többször is azon kapta magát, hogy már a kilincset markolja, de aztán megmakacsolta magát. Még úgy is, hogy tudta: most megint gyerekesen viselkedik. De szerette volna érzékeltetni, hogy őt is mélységesen megbántotta és felháborította, hogy az apja nem utasította el egyből a herceg ajánlatát. Neki meg se kellett volna említenie a kézkérést, csak elküldeni a *herceg urat* a pokolba!

Vajon a papa miért nem tette?

Talán csak lehetőséget akart biztosítani, hogy a saját életét érintő kérdésekben ő döntsön? Hát… Lehet. Sőt. Ezt nagyon is elképzelhetőnek tartotta, és a gondolat egyből elcsitította a haragját, lesimogatta felborzolt idegeit. Viszont a torkát feszítő érzés csak még jobban megsavanyodott, és a mellkasába fészkelt súly még nehezebb lett. Bocsánatot kellene kérnie.

Sorel felpattan az ágyáról, átszeli a szobáját, és óvatosan kinyitja az ajtaját, nehogy megnyikkanjon a zsanér. Elpillant a folyosó végére, de mindenhol csend van, csak a fali lámpá-

sokba zárt gyertyák aprócska lángjai adnak némi fényt, árnyakat táncoltatnak a lábai előtt, ahogy nesztelen léptekkel végigsurran a folyosókon.

Jóval az apja szobája előtt megtorpan. Az ajtaja zárva, a küszöb alatti résen nem szökik ki fény. Az apja sokkal hamarabb elfárad, és az egyszerűbb tevékenységek is jobban kimerítik, mint régebben.

Sorel halkan szusszan egyet. *Majd reggel.*

Már éppen sarkon fordul, és elindul visszafelé, amikor a gyomra hangosan mordul egyet. Sorel rátapasztja a tenyerét. Fáj az éhség. Bár arra számított, hogy Tyne felhozta neki a vacsoráját, csalódnia kellett. Valószínűleg az apja tiltotta meg a szobalányának, hátha az éhség lecsalja majd. Pedig ismerhetné, hogy makacsságban bárkit képes túlszárnyalni!

A gondolat keserű mosolyt csal Sorel arcára. Sürgősen le kell szoknia erről a makacskodásról.

Lábujjhegyen surran végig a sötét és csendes folyosókon. Bár a lépcső alján őrök strázsálnak, nem törődnek vele. Nyilván ők sem gondolják, hogy köntösben, benti kis cipőben szökne meg, ami olyan vékony bőrből készült, hogy bár nincs tél, még így is fázik a talpa a hideg kőpadlón.

A konyhában teljes a sötétség. Épp csak a fényesre suvickolt, fekete-fehér kőpadló veri vissza a kintről beszökő fényt. Sorel addig tapogatózik az ajtó melletti kredencen, amíg meg nem találja az egyik ezüst gyertyatartót, amit vacsorakor az étkezőasztalra szoktak állítani. Csak az egyik megfolyt és megkurtult gyertyát gyújtja meg, és a helyiség közepén lévő vastag faasztal közepére teszi. A kamrából hoz némi kenyeret, sajtot és egy almát, majd letelepszik az egyik székre, és a jobb lábát felhúzva nekiáll meghámozni a gyümölcsöt, amikor meghallja a folyosón döndülő lépteket. Közelednek.

Sorel mozdulatlanná dermed, és csak a szeme sarkából sandít a konyha nyitva hagyott ajtaja felé. A szíve a torkába ugrik, és vad galoppba kezd.

Wex laza testtartással, két karját a háta mögött összefűzve lép be.

– Sejtettem, hogy itt leszel – mosolyog rá, miközben megáll Sorel mellett, és villámgyorsan elcseni az egyik sajtkockát, amit a lány magának farigcsált le a tömbről.

Sorel hiába próbálja meg kikapni a kezéből, Wex gyorsabb, és a szájába hajítja.

– Amúgy sem érdemled meg.

– Mégis mit tettem? – húzza fel Sorel az orrát.

– Most soroljam?

– Légy olyan kedves – engedi lejjebb a szempilláit is, hogy zordabbnak tűnjön a tekintete.

Wex egy színpadias sóhajjal felemeli a kezét, és kinyújtja a mutatóujját.

– Egy. Megbántottad édesapádat, mivel egyedül kellett vacsoráznia. Szomorú volt. *Naaaagyon* szomorú.

Bár Sorel biztos benne, hogy az utolsó két szót csak azért tűzi a mondandójához, hogy őt is elkedvetlenítse, ettől még újra elnehezül a szíve, és sötéten kong benne a szégyen. Már nem is kívánja az ételt. Ha a lecsupaszított, fehérhúsú almára néz, csak hányingere támad tőle.

– Kettő… – egyenesíti ki Wex a középső ujját is. Sorel tekintete a körmére szegeződik, amit elég ideje nem kurtított meg, így most túlnyúlik az ujjbegyén. De az övé legalább tiszta.

– Jól van, megértettem – dől hátra Sorel. – Bocsánatot akartam kérni a papától, de már alszik.

Csend telepszik közéjük, amely egy idő után kényelmetlenül feszíteni kezdi Sorelt.

– Te miért nem alszol még? – dünnyögi halkabb hangon.

A hasa újból megkordul, csak ezért erőltet magába egy falásnyi kenyérbelet, de annak is olyan az íze, mintha fűrészporból sütötték volna. Erőlködve nyeli le, miközben Wexet nézi, ahogy a férfi letelepszik a mellette lévő székre.

A délután rajta látott komorsága visszatér, de a Sorel arcát tapogató pillantás ellágyul.

– Beszélni szerettem volna veled. – Egy pillanatnyi szünet, mintha Wex arra várna, hogy reagáljon valamit, de mivel nem teszi, ezért folytatja: – Furcsa voltál az elmúlt napokban.

– Furcsa?

– Szétszórt – pontosított Wex. – Roland nem véletlenül tudott legyőzni.

Sorel ráfúj a kapitányra, mint ahogy a kastélyban élő macskák szoktak őrá, ha megbolygatja a nyugalmukat.

– Az a te hibád volt. Megzavartál.

Hazug. Hiszen nem Wex zavarta meg. Vagyis nem csak…

– Pontosan erről beszélek. Könnyű kizökkenteni, mert nem figyelsz. Máshol jársz.

Sorel gyomra összerándul.

– Mi a baj, Sorel?

Ő félrenéz. A gyertya lángjára mered, amely árván vibrál. Torz árnyakat ken szét az asztal lapján.

– Csak… a herceg miatt – ejti ki végül Sorel suttogva. Nem szívesen hazudik Wexnek, de a kapitány úgysem értené meg. Nem mondaná ki, hogy megőrült, vagy hogy képzelődik, de minden bizonnyal racionális magyarázatot keresne az álmaira.

Lehet neki, Sorelnek is azt kellene, de annyira valóságosnak tűnik az erdő, kezén a vér. Álmában mindig ő döfi

keresztül Killian mellkasát… És… Hiába küzd ellene, hogy az emlékeibe ágyazódott képet távol tartsa magától, az olyan erővel, horgas tüskékkel és karmokban végződő indákkal kapaszkodik az elméjébe, hogy majdnem felzokog a mellkasát feltépő fájdalomtól.

Megborzongva taszítja el magától a gondolatot.

– A herceg?

Sorel összerezzen Wex hangjára, amely értetlenül cseng. Nyilván ő is tudja, hogy a küldönc csak pár órája hozta a levelet, ami nem magyarázat a korábbi szavaira: *Furcsa voltál az elmúlt napokban.*

Az ajkát beharapva rázza meg a fejét, és inkább félig elfordul, nehogy Wex meglássa a könnyeket, amelyek a szemét szurkálják.

– Sorel? – érinti meg a kapitány a vállát. – Mi a baj?

– Nem… olvastad a levelet? – nyögi ki Sorel akadozva, továbbra is foggal-körömmel ragaszkodva a hazugsághoz. Hideg rázza belülről, mint éjjelente, amikor csatakosra izzadva felriad. Csak azért nem kezd el remegni, mert Wex tenyere meleg, ahogy a vállát, hátát simogatja. A jóleső érzés segít, hogy a rémképek ne kússzanak közelebb.

A férfi egy hatalmasat sóhajt, mint aki beletörődik, hogy kénytelen lesz ezzel a témával beérni.

– A herceg levelét? Nem. Édesapád nem mutatta. Mi áll benne?

Sorel vesz egy nagy levegőt, még ha szaggatottra is sikerül.

– Feleségül akar kérni.

Wex eltátja a száját, a képe megnyúlik. Döbbent csend telepszik köréjük, még a fejük felett futó gerendákban a szú percegése, a gyertyaláng halk suhogása is hallatszik. Sorel

próbál a légzésére koncentrálni, megzabolázni a zaklatottságát, de a torkát láthatatlan szellemujjak markolják, és a mellkasát úgy szorítja valami, mintha fűző lenne rajta, amit túl szorosra húztak, hogy a dereka karcsúbbnak tűnjön.

Csak akkor fordul vissza félig, amikor már biztos benne, hogy nem bőgi el magát, és a fázós érzés is elhalványul benne. A gyomra viszont változatlanul fáj. Újabb kenyérbelet tép ki a vekniből, és gombóccá gyűri, passzírozza az ujjai közt. Aztán bekapja.

Wex hatalmasat sóhajt, mire Sorel egyből felkapja a fejét, és összehúzza a szemét.

– Mi az?

– Nézd… Édesapád úgysem fogja elárulni neked, mert szerintem, és bocsáss meg, hogy ezt mondom, de kicsit burokban tartott téged, mert nem akart sem a saját, sem a birtok dolgaival traktálni, de szerintem jogod van tudni, hisz téged is érint.

Sorel a döbbenettől abbahagyja a kenyér forgatását a szájában, és inkább egy gombócban nyeli le.

– Mit nem fog elmondani? – leheli. Rossz érzés kerülgeti, ahogy Wex olajosan csillogó szeme rajta függ, amitől a szíve ismét kihagy pár ütemet. A korábbi jeges érzés helyett most forróság lepi el a testét.

Wex sötét képe még jobban elkomorodik.

– Apádnak adósságai vannak.

Sorel a megrökönyödéstől semmit sem képes kimondani. *Adósságai? Az hogy…?* Gondolatok kergetőznek a fejében, de egyszerűen képtelen őket különválasztani, hogy legalább egy értelmes dolgot kihámozzon közülük.

Wex felsóhajt.

– Évek óta adósságai vannak. A kiképzett testőrökből befolyt összeg nem fedezi a kastély fenntartását, az ellátásukat. Édesapád a tartományherceghez fordult, többször is.

Évek óta? Lehet…?

Sorel hiába nedvesíti be a száját, az ugyanolyan száraz marad. Mégiscsak megdörzsöli az orrát.

– Azon… azon az éjszakán… – nyögi ki nehezen. Összeszorult torkán alig fér át a levegő, nemhogy a szavak.

Wex a pontos kérdés nélkül is rábólint.

Nem!

– Ezért nem utasíthatja el sokszor, ha a herceg hívatja az elszámolások végett.

Sorel lehunyja a szemét, de ettől még nem űzheti ki füléből az eső kopogásának visszhangjait. A távoli villámlások tompa dörejét. Újra a félhomályba boruló istállóban ül, vállán a lószagú pokróc súlyával, a friss szalma jellegzetes illatával az orrában.

Fogalma sincs, hogy hangosan is kimondja-e a szót: *papa,* mindenesetre a szó fájdalmasan csapkod a gondolatai között.

Csak akkor riad ki ebből az állapotból, amikor Wex megsimítja a kezét. A kapitány aztán feláll.

– Tudom, hogy nehéz most neked. De édesapádnak is. Ne tedd még nehezebbé a számára, csak ennyit kérek – paskolja még meg a karját, utána feláll, elindul kifelé.

Sorel sokáig bámul utána, a konyhaajtó sötét fájának erezetét figyeli.

Tényleg burokban élt eddig. Hiszen észre kellett volna vennie, hogy az apjának adósságai vannak! Hogy nem tűnt fel? És a papa miért nem említette soha? Miért nem említette most… Most, hogy a herceg…

Sorel szája kiszárad, az új gondolat vasököllel dörömböl a fejében.

Fogalma sincs, mekkora adósságról lehet szó, de a herceg házassági ajánlata... Vajon mindezek tükrében is visszautasíthatja?

Csak akkor mozdul meg, amikor a gyertya lángja felsercenve majdnem teljesen kihuny, de még akkor sincs róla fogalma, mit tegyen.